

Asia: VN/21328/2021-YM-51

Luonnos hallituksen esitykseksi pitkän korkotukimallin kehittämisestä

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Helsingissä, 1.7.2022

YMPÄRISTÖMINISTERIÖLLE

ASIA Lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi pitkän korkotuki-mallin kehittämisestä (asuntorakentamisen pitkän korkotukimallin lakiluonnos)

Viite Lausuntopyyntö diaarinumero: VN/21328/2021-YM-51

Kuntarahoitus Oyj (jäljempänä ”Kuntarahoitus”) kiittää lausuntopyynnöstä ja esittää lausuntonaan kohteliaimmin seuraavan:

1. Kuntarahoituksen rooli asuntorahoituksessa

Kuntarahoitus on kuntasektorin, Suomen valtion ja Kevan omistama luottolaitos, joka keskittyy toiminnassaan vain kuntasektorin ja valtion tukeman asuntotuotannon rahoitukseen. Kuntarahoituksen tavoitteena on rahoittaa kuntien investointeja ja valtion tukemaa asuntotuotantoa mahdollisimman kilpailukykyiseen hintaan muuttuvissa markkinatilanteissa. Kuntarahoituksen varainhankinta toteutetaan markkinaehtoisesti kansainvälisiltä pääomamarkkinoilta.

Kuntarahoitus rahoitti vuoden 2021 aikana asuntotuotantoa noin 1,3 miljardilla eurolla. Kuntarahoituksen 27,4 miljardin lainakannasta asuntorahoituksen osuus on 13,17 miljardia euroa eli 48 prosenttia. Kuntarahoitus on suurin kohtuuhintaisen ARA-tuotannon rahoittaja Suomessa.

2. Lausunnon yhteenveto

Kuntarahoitus pitää ehdotettuja muutoksia pitkän korkotukimallin kehittämisestä laajasti kannatettavina. Sen sijaan ehdotettuja Pitkän Korkotukilainain lain 31 §:n ja Lyhyen Korkotukilainain lain 20 §:n muutosehdotuksia Kuntarahoitus ei pidä perusteltuina ja kannatettavina, koska muita keskeisiä korkotukilainalain kehittämisessä huomioitavia seikkoja, kuten EU:n vakavaraisuusasetusta, ei ole lainkaan huomioitu valmistelussa.

Pitkän Korkotukilainain lain 31 §:n ja Lyhyen Korkotukilainain lain 20 §:n muutosehdotuksiin sekä muihin korkotukilainalain kehittämisessä huomioitaviin seikkoihin esitämme huomioitavaksi seuraavan:

2.1. Ehdotetut Pitkän Korkotukilainain lain 31 §:n ja Lyhyen Korkotuki-lainain lain 20 §:n muutokset

Vuokra-asuntolainojen ja asumisoikeustalolainojen korkotuesta annetun lain (604/2001, ”Pitkä Korkotukilainalaki”) 31 §:ää ja vuokra-talojen rakentamislainojen lyhytaikaisesta korkotuesta annetun lain (574/2016, ”Lyhyt Korkotukilainalaki”) 20 §:ää ehdotetaan muutettaviksi siten, että Valtiokonttori voisi päätöksellään vapauttaa valtion takausvastuusta.

Ehdotetuille Pitkän Korkotukilainainlain 31 §:n ja Lyhyen Korkotukilainainlain 20 §:n muutoksille ei ole edellytyksiä ja niistä tulee luopua. Muutoksista luopuminen perustuu keskeisiin oikeusnormeihin, jotka liittyvät valtion korkotukilainavelvoitteista vastaamiseen sekä niihin olennaisen kielteisiin vaikutuksiin, jotka kyseisillä muutoksilla toteutuessaan olisi korkotukilainoja myöntävien rahoittajien ja koko korkotukilainajärjestelmän toimintaedellytyksiin.

Eräissä esitysluonnoksen kohdissa viitataan virheellisesti lainanantajaan ja lainansaajaan. Kyseisten viittausten on ilmeisesti tarkoitettu koskevan ainoastaan lainanmyöntäjää. Virheelliset viittaukset ovat esitysluonnoksen sivuilla 52 (säädöstekstit, 20.5 §), 72 (rinnakkaistekstit, 31.4 §) ja 78 (rinnakkaistekstit, 20.5 §).

2.2. Muut korkotukilainalakien kehittämisessä huomioitavat seikat

Kuntarahoituksen käsityksen mukaan Suomen kansallisiin korkotukilainalakeihin sisältyviä valtion (täyte)takausta koskevia säännöksiä ei ole lainsäädännöllisesti aikaisemmin arvioitu EU:n vakavaraisuusasetusta vasten. Tarkastelua ei ole tehty esitysluonnoksessa. Koska EU:n vakavaraisuusasetus koskee velvoittavana oikeusnormina kaikkia korkotukilainojen rahoittajia ja se vaikuttaa olennaisesti kansallisen sääntelyn sekä koko korkotukilainajärjestelmän perusteisiin ja toimivuuteen, Kuntarahoitus näkee perusteltuna sen, että arviointi ja tarkastelu olisi luontevaa tehdä tässä yh-teydessä ja että lopullisessa hallituksen esityksessä korkotukilainojen valtioneuvoston koskeva kansallinen sääntely olisi harmonisoitu vastaamaan EU-tasosta ja kansallisesti velvoittavaa EU:n vakavaraisuusasetusta.

Kuntarahoitus esittää, että tulevassa lopullisessa hallituksen esityksessä huomioidaan seuraavat, korkotukilainoja myöntävien rahoittajien ja koko korkotukilainajärjestelmän toimintaedellytyksiin vaikuttavat seikat:

- Valtiokonttorin oikeus jättää hyvitys suorittamatta tai alentaa hyvityksen määrää: Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o 575/2013 luottolaitoksia ja sijoituspalveluyrityksiä koskevista vakavaraisuusvaatimuksista ("EU:n vakavaraisuusasetus") 213-215 artiklan vaatimuksista johtuen kyseisen oikeuden tulisi olla edellytyksiltään nykyistä tarkkarajaisempi. Korkotukilainalakien säännöksissä tulisi määritellä tarkemmin seuraamusten (hyvityksen suorittamatta jättäminen tai hyvityksen määrän alentaminen) antamiseen oikeuttavien rikkomusten tunnusmerkistöt ja se, että seuraamus edellyttää rikkomuksen olennaisuutta. Seuraamusten ankaruus puoltaa sitä, että hyvityksen suorittamatta jättämisen tai hyvityksen määrän alentamisen edellytyksenä tulisi olla lisäksi se, että rikkomus on aiheutettu tahallisesti tai törkeällä huolimattomuudella.
- Määräaika hyvityksen suorittamiseen: EU:n vakavaraisuusasetuksen 213-215 artiklan vaatimuksista johtuen hyvityksen suorittamiseen käytettävissä oleva aika ei voi olla määrittelemätön eikä kohtuuttoman pitkä. Korkotukilainalaeissa asetettava määräaika hyvityksen suorittamiseen

tulisi olla ehdoton, korkeintaan kolme kuukautta vakuuden rahaksi muuttamisesta tai sitä myöhemmästä hyvityksen suorittamista koskevasta vaatimuksesta.

- Oikeus lisäohjeiden ja -määräysten antamiseen: Valtiokonttori on antanut 16.9.2019 päivätyn yleisohjeen yhteisöille myönnettyjen lainojen täytetakaukseen perustuvasta valtion vastuusta (jäljempänä "Valtiokonttorin yleisohje"). Rahoittajien tulee sekä EU:n vakavaraisuusasetuksesta että muista syistä johtuen pystyä perustamaan lainanmyöntö-, lainanperintä- ja muu toimintansa soveltuvan korkotukilainalain säännöksiin sekä Valtiokonttorin yleisohjeeseen. Valtiokonttorilla ei tulisi olla oikeutta antaa ainakaan jo myönnettyihin lainoihin soveltuvia lisäohjeita tai -määräyksiä, jotka olisivat ristiriidassa Valtiokonttorin yleisohjeeseen tai asettaisivat yleisohjetta pidemmälle meneviä vaatimuksia.
- Vastuu muista kustannuksista: Voimassa olevien korkotukilainalakien säännösten mukaan valtio vastaa korkotukilainan pääoman ja koron (ml. viivästyskoron) lopullisista menetyksistä. Korkotukilainaan liittyy kuitenkin sopimusrikkomustilanteissa, kuten irtisanomistilanteissa, tyypillisesti koron lisäksi myös muita kustannuksia, kuten lainanmyöntäjän jälleenrahoituksen purkukuluja (suojauskuluja) sekä perintä- ja oikeudenkäyntikuluja. Kyetäkseen varmistamaan paitsi tase- ja riskienhallintansa toimivuuden sekä mahdollisimman edullisen varainhankinnan saamisen (pitkämaturiteettisten) korkotukilainojen rahoitukseen, luottolaitoksen on varauduttava varainhankintaansa kohdistuvia markkinariskejä vastaan erillisin suojausinstrumentein (johdannaisin). Korkotukilainan myöntäminen edellyttääkin tosiasiallisesti, että rahoittaja voi käyttää varainhankintansa sekä antolainauksensa suojaamiseksi suojausinstrumentteja (johdannaisia) ja että se pystyy arvioimaan myös niiden kustannuksista aiheutuvia menetyksiä. Jos tällaisen suojausinstrumentin purkamiskulut tai perintä- ja oikeudenkäyntikulut eivät johdu lainanmyöntäjän sopimuksen vastaisesta menettelystä tai laiminlyönnistä, tällöin myös suojausinstrumenttien purkamiskuluja sekä perintä- ja oikeudenkäyntikuluja tulee käsitellä takauskorvaukseen oikeuttavina saatavaerinä.

3. Lausunnon yhteenvedon perustelut

3.1. Yleistä

Esitysluonnoksessa ei ole huomioitu niitä alla selostettuja keskeisiä oikeusnormeja, jotka liittyvät valtion korkotukilainavelvoitteista vastaamiseen sekä niitä olennaisen kielteisiä vaikutuksia, jotka ehdotetuilla Pitkän Korkotukilainalain 31 §:n ja Lyhyen Korkotukilainalain 20 §:n muutoksilla toteutuessaan olisi korkotukilainoija myöntävien rahoittajien ja koko korkotukilainajärjestelmän toimintaedellytyksiin. Kyseisiä seikkoja selostetaan seuraavaksi tarkemmin.

3.2. EU:n vakavaraisuusasetuksen 213-215 artiklat

EU:n vakavaraisuusasetuksen 213-215 artikloissa säädetään niistä hyvinkin yksityiskohtaisista edellytyksistä, jotka luottosuojan, kuten valtion takauksen, tulee täyttää, jotta asianomaista lainaa on mahdollista käsitellä vakavaraisuusasetuksen mukaisena takauksena ja valtion ollessa takaaja nollariskipainolla.

Yksi edellytyksistä on se, että luottosuoja koskevaan sopimukseen, tässä valtion takaukseen, ei saa sisältyä ehtoja, joiden täyttämiseen luotonantaja ei voi suoraan vaikuttaa ja jotka antavat luottosuojan tarjoajalle yksipuolisen oikeuden peruuttaa luottosuoja (ks. EU:n vakavaraisuusasetuksen 213(1)(c) artiklan (i) kohta). Ehdotettu Valtiokonttorin oikeus päätöksellään vapauttaa valtio takausvastuusta, toisin sanoen oikeus yksipuolisesti peruuttaa korkotukilainalle annettu luottosuoja, on selkeässä ristiriidassa edellisessä virkkeessä viitattuun edellytykseen.

Toteutuessaan ehdotetut Pitkän Korkotukilainain 31 §:n ja Lyhyen Korkotukilainain 20 §:n muutokset ilmeisesti johtaisivat siihen, että Kuntarahoituksen, ja yhtä lailla muiden korkotukilainoita myöntävien rahoittajien, olisi toteutettava uusi EU:n vakavaraisuusasetuksen 213(3) artiklan mukainen oikeudellinen tarkastelu, jonka tarkoituksena on varmistaa valtion takauksen täytäntöönpanokelpoisuus kaikilla asian kannalta merkityksellisillä lainkäyttöalueilla. Mikäli tarkastelu ei puoltaisi EU:n vakavaraisuusasetuksessa asetettujen edellytysten täyttymistä tai tarkastelusta huolimatta Euroopan keskuspankki valvovana viranomaisena katsoisi kyseisten edellytysten jäävän täyttymättä, rahoittaja ei voisi käsitellä asianomaista lainaa vakavaraisuuslaskennassaan nollariskipainolla ja ylipäänsä huomioida valtion takausta vakavaraisuusasetuksen mukaisena takauksen luonteisen luottosuojan edellytykset täyttävänä takauksena. Nähdäksemme Suomen kansallisen lainsäädännön tulee olla ja se tulee saattaa linjaan velvoittavan EU-sääntelyn kanssa ilman, että tämä edellyttää rahoittajilta laajaa ja yksityiskohtaista oikeudellista selvitystyötä kotimaista lainsäädäntöä sovellettaessa.

Kuntarahoituksen varainhankinnalla on Kuntien takauskeskuksen takaus. Varainhankinta tapahtuu joukkovelkakirjalainoilla kansainvälisiltä pääomamarkkinoilta. Varainhankinnan sijoittajaviestintä perustuu keskeisesti siihen, että Pitkän Korkotukilainain ja Lyhyen Korkotukilainain mukaisten hankkeiden rahoitukseen käytetyllä antolainauksella on EU:n vakavaraisuusasetuksen takauksen luonteisen luottosuojan edellytykset täyttävä, nollariskipainoon oikeuttava valtion takaus. Kuntarahoituksen antolainauksen yleisten ehtojen mukaan Kuntarahoituksella on oikeus irtisanoa luoton pääoma ja sille kertynyt korko välittömästi takaisinmaksettavaksi, jos valtion takauksen ei Kuntarahoituksen näkemyksen mukaan voida katsoa enää antavan oikeutta käyttää luoton osalta luottolaitoksia koskevan vakavaraisuussääntelyn sisältämää nollariskipainoa. Mikäli nollariskipainoa ei olisi, Kuntarahoitus joutuisi tekemään päätöksen siitä, onko uusia korkotukilainoja mahdollista myöntää ja voiko Kuntarahoitus jatkaa olemassa olevien korkotukilainojen rahoittajana.

Kuntarahoituksen ja muiden rahoittajien toiminta onkin tosiasiallisesti riippuvaista EU:n vakavaraisuusasetuksesta. Käsittäksemme jokaiselle korkotukilainoita myöntävälle rahoittajalle on tärkeää, että korkotukilainoita käsitellään vakavaraisuuslaskennassa nollariskipainolla ja että

rahoittajilla on korkotukilainasaataviensa vakuutena riidaton ja peruuttamaton EU:n vakavaraisuusasetuksen edellytykset täyttävä takauksen luonteinen luottosuoja, johtuen jo lainojen pitkästä maturiteetista, korkotukilainakohteille asetetuista ja niiden realisoitavuuteen vaikuttavista käyttö- ja luovutusrajoituksista sekä Asumisen rahoitus- ja kehittämiskeskuksen (ARA) lainoille hyväksymistä takapainotteisista lyhennysohjelmista.

3.3. Valtion vastuun takauksenluonteisuudesta aiheutuvat vaatimukset

Asianomaisissa korkotukilainalaeissa ja niiden esitöissä viitataan valtion vastuuseen korkotukilainan pääoman ja koron menetyksistä ”täytetakauksena”. Samaan käsitteeseen viitataan myös Valtiokonttorin yleisohjeessa. Valtiokonttorin näkemys valtion vastuun takausluonteisuudesta ilmenee selvästi myös muun muassa siitä, että yleisohjeen (s. 5) mukaan ”valtiantakaukseen liittyviin tilanteisiin sovelletaan takauksesta ja vierasvelkapanttauksesta annettua lakia (361/1999) erityislainsäädäntöä täydentävänä säädöksenä”.

Takaus on yksityisoikeudellinen sitoumus, jolla henkilö (takaaja) ottaa vastattavakseen toisen henkilön (velallisen) velvoitteesta. Myös niin sanottuja julkisyhteisötakauksia, kuten valtion antamia takauksia, arvioidaan vastaavasti. Julkisyhteisötakauksen syntyminen, sitovuus, lakkaaminen ja muut oikeusvaikutukset tulevat arvioitaviksi yksityisoikeudellisten normien nojalla (ks. esim. Aurejärvi, Erkki – Hemmo, Mika: Luotto-oikeuden perusteet. Talentum 2004, s. 153 ja 158-159).

Oikeustoimiopillisten lähtökohtien mukaisesti takaus sitoo pääsääntöisesti antajaansa takaustahdonilmaisun velkojalle toimittamisesta alkaen (ks. esim. Aurejärvi, Erkki – Hemmo, Mika: Luotto-oikeuden perusteet. Talentum 2004, s. 153 ja 178-179). Pitkän Korkotukilainalain ja Lyhyen Korkotukilainalain mukaisen valtion vastuun tapauksessa takausvastuun pitää voida katsoa syntyvän julkilausumattomasti lainan korkotukilainaksi hyväksymistä koskevalla päätöksellä.

Takaaja ei voi peruuttaa takaussitoumustaan sen jälkeen, kun takauksen edunsaaja (velkoja) on ottanut takaustahdonilmaisusta selon. Lisäksi takaaja ei yleistakausta lukuun ottamatta ole oikeutettu irtisanomaan antamaansa takausta (ks. esim. Aurejärvi, Erkki – Hemmo, Mika: Luotto-oikeuden perusteet. Talentum 2004, s. 153, 178 ja 196). Yleistakauksessa, jossa takaaja vastaa lähtökohtaisesti kaikista velallisen nykyisistä ja tulevista velvoitteista, takaaja voi kuitenkin määrittää ajankohdan, jonka jälkeen syntyvistä velvoitteista hän ei enää vastaa. Irtisanominen ei poista takaajan takausvastuuta jo syntyneistä velvoitteista. Pitkän Korkotukilainalain ja Lyhyen Korkotukilainalain mukainen valtion vastuu on luonteeltaan erityistakaus, sillä se koskee yksilöityjä velvoitteita. Vastaavasti kyseinen vastuu ei ole irtisanottavissa.

Ehdotettu Valtiokonttorin oikeus yksipuolisesti vapauttaa valtio takausvastuusta on selkeässä ristiriidassa edellä viitattuun yksityisoikeudellisten normien nojalla tapahtuvaan valtion vastuun arviointiin. Oikeusjärjestys suojaa – ja sen tulee myös tässä tapauksessa suojata – velkojan

takaukseen perustuvia oikeuksia ja perusteltuja odotuksia. Luottolaitosvelkojan tulee voida perustaa edellä viitattujen vakavaraisuuslaskennan edellytysten ja riskienhallinnan velvoitteidensa täyttämiseen siihen, että sitoumukset todella sitovat antajaansa, ja myös takaajaa. Ehdotettu yksipuolinen vapauttamisoikeus olisi myös ristiriidassa perustuslaissa turvattuun omaisuudensuojaan.

Kuntarahoitus kannattaa ehdotettuja muutoksia, joissa Pitkän Korkotukilainain 28 §:stä ja Lyhyen Korkotukilainain 20 §:stä poistettaisiin sana ”lopullinen”. Kuntarahoitus kuitenkin huomauttaa, että jo nykyisen oikeustilan täytyy katsoa mahdollistavan hyvityksen suorittamisen ja velvoittavan hyvityksen suorittamiseen laina- ja vakuuskohtaisesti heti maksukyvyttömyyden toteamisen ja lainalle pantatun vakuuden rahaksi muuttamisen jälkeen ilman, että velallisen muun omaisuuden tulisi tulla myydyksi. Tukea kyseiselle käsitykselle on esitettävissä muun muassa täytetakauksen määritelmästä ja luonnehdinnasta. Vakiintuneen käsityksen mukaan täytetakauksella tarkoitetaan sitoumusta, jonka perusteella takaaja vastaa taatuista velvoitteista siltä osin kuin suoritusta velvoitteille ei saada vakuudeksi annetusta omaisuudesta. Velvollisuus tehdä täytetakauksen mukainen suoritus ei ole millään lailla riippuvainen siitä saako velkoja mahdollisesti suorituksen velallisen (tai kolmannen) muusta omaisuudesta (ks. esim. Aurejärvi, Erkki – Hemmo, Mika: Luotto-oikeuden perusteet. Talentum 2004, s. 166-170 ja Wuolijoki, Sakari – Hemmo, Mika: Pankkioikeus. 2., uudistettu painos. Talentum 2013, s. 296). Lopullisen hallituksen esityksen tulisi heijastaa edellä tässä kappaleessa esitettyä.

3.4. Muutoksenhausta ja Valtiokonttorin toimivallasta

Hallintolainkäytössä on kysymys muutoksenhausta hallintopäätökseen.

Esitysluonnoksen mukaan Valtiokonttorin valtion takausvastuusta vapauttamista koskevaan päätökseen saisi vaatia oikaisua. Oikaisuvaatimuksesta säädetään hallintolaissa (434/2003) ja muutoksenhausta hallintotuomioistuimeen säädetään oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetussa laissa (808/2019).

Valtiontakaus korkotukilainalle tulee myönnettyksi Asumisen rahoitus- ja kehittämiskeskuksen (ARA) tekemän (laina)päätöksen yhteydessä ja yleensä siten, että ARA kirjoittaa päätöksensä yhteyteen, että lainaan liittyy valtion (täyte)takaus siten kuin siitä laissa tarkemmin säädetään. Rahoitusta koskevan erillisen luottopäätöksen tekee sen jälkeen rahoittaja ARA:n päätöksen mukaisilla ehdoilla. Valtiontakaukseen liittyvää takaajan puhevaltaa käyttää lainan nostamisen jälkeen Valtiokonttori.

Esitysluonnoksen yksityiskohtaisissa perusteluissa (s. 29) todetaan, että ”[t]akausvastuun lakkaamisesta päättämisen mahdollistaminen jo aiemmassa vaiheessa Valtiokonttorin tekemällä hallintopäätöksellä olisi myös lainansaajan ja lainanmyöntäjän etujen ja oikeusturvan mukaista, mikäli takausvastuulle ei ole tosiasiallisesti ollut edellytyksiä. Näin takausvastuun päättymisen saadaan

tiedoksi asianosaisille, ja siitä voi tämän lain ja hallintolain mukaisesti tehdä oikaisuvaatimuksen ja valituksen tuomioistuimelle. Säännöksellä ei muutettaisi valtion vastuun perusteita tai edellytyksiä valtion vastuun olemassaololle, vaan luotaisiin prosessi siihen, että valtion vastuu voidaan viranomaispäätöksellä todeta silloin, kun edellytyksiä valtion vastuun olemassaololle ei ole”.

Kun valtion viranomainen (ARA) on virkavastuullaan selvittänyt ja hyväksynyt hankkeen lainoitettavaksi ja rahoittaja on tehnyt ARA:n valtioneuvoston sisäiseen (laina) päätökseen perustuvan myönteisen luottopäätöksen, jonka perusteella koko laina tai osa lainasta on nousnut velallisyhteisön käyttöön, on vaikea nähdä miten Valtiokonttorin myöhempi hallintopäätös, jolla valtio vapautettaisiin takausvastuusta, olisi ”lainanmyöntäjän etujen ja oikeusturvan mukaista”. Kuten edellä on esitetty, valtioneuvostosta tulee arvioida sitoumuksena, josta valtio vastaa yksityisoikeudellisten normien nojalla. Sitoumuksen syntymisessä, sitovuudessa ja lakkaamisessa on kyse siviilioikeudellisista asioista, jotka tulevat ratkaistaviksi yleisen lainkäytön (ei hallintolainkäytön) järjestyksen mukaisesti. Vastaavasti mahdollisen riitaisuuden valtion velvoitteesta suorittaa valtioneuvostoon perustuva hyvitys tulee tulla ratkaistavaksi yleisessä tuomioistuimessa.

Kuntarahoitus näkee myös laajemmin ongelmallisena sen, että ehdotetusti Valtiokonttori toimisi niin takaajan (valtion) puolesta valtioneuvostossa puhevaltaa käyttävänä viranomaisena kuin myös hallintolainkäyttöprosessin ensimmäisenä astena. Jo eturistiriidan vuoksi ei ole uskottavaa, että Valtiokonttori pystyisi samanaikaisesti paitsi päättämään objektiivisesti valtion takausvastuusta vapauttamisesta kuin myös huolehtimaan lainanmyöntäjän etujen ja oikeusturvan toteutumisesta. Hallintotuomioistuimilla osaltaan ei olisi riittäviä valmiuksia ratkaista tyydyttävästi valituksia, joissa on selkeästi kyse siviilioikeudellisista asioista. Ehdotettu hallintolainkäyttöjärjestyksen omaksuminen johtaisi siten tosiasiallisesti rahoittajien oikeusturvan merkittävään vaarantumiseen.

Yhteyshenkilö: Yksikönjohtaja Markku Perälä

email: markku.perala@kuntarahoitus.fi

puh. 050 411 1182

Kohteliaimmin

KUNTARAOHITUS OYJ

Mari Tyster

johtaja, Lakiasiat ja viestintä

Markku Perälä

yksikönjohtaja, lakiasiat

Perälä Markku
Kuntarahoitus Oyj